

**Raksti publicēti skolas avīzē „Ziņu Blusa”.
Vēstules skolai.**

I

Kad nācu apciemot jūs, bija tāda savāda sajūta iekšā. Ar smaidu sejā veicu ceļu, iegrimu atmiņās par to, cik ļoti man no rītiem sala, kad izkāpu no autobusa, cik uzmanīgi bija jākāpj pa pakāpieniem un cik tuvu ieejai atrodas skolotāju istaba.

Viss ir tas pats, viss pa vecam, un tomēr tik ļoti tas ir mainījies. Šai skolai ir pilnīgi cita vērtība manās acīs, nekā tā bija, kad šeit mācījos. Tu saproti, ko tev tas nozīme, kad tā vairs nav. Šī atklāsme mani piemeklēja jau Pēdējā zvanā, kad ņiprie pirmklasnieki apveda mūs apkārt mūsu skolai. Manai skolai. Pietrūkst jau manu bijušo klasesbiedru, skolasbiedru un skolotāju.

Vidusskolā ir citādāk, bet ne sliktāk. Tā it tā vieta, kur tevi jau uzskata par pieaugušo un arī tādu attieksmi no tevis sagaida, jo, kā skolotājiem patīk reizēm iesaukties: „Vidusskola nav obligāta!” Ir jānācās, daudz jānācās, tomēr tas neliekas tik smagi, kā tas bija Gaismas tiltā. Esmu ieguvusi labu rūdījumu, un man atšķirībā no saviem tagadējiem klasesbiedriem ir krietni vieglāk, jo slodze nav pēkšņi pastiprināta. Tā kā pieredze ir gūta un paldies par to.

Jums, kam vēl ir atlicis gads, divi vai trīs – izbaudiet to laiku, ko pavadāt pamatskolā. Es zinu, ka mācīties nav viegli, bet to visu taču drīkst darīt ar nelielu smaidu sejā, vai ne? Ne jau vienmēr tu vari būt labākais un veiksmīgākais, ir kāpumi un kritumi, bet sadzīvot ar to, ka tu nevari būt perfekts, ir māksla. Tomēr ik pa solītim mēs apņēmīgi varam tuvoties savam mērķim, un pateikšu mazu noslēpumu – saldie panākumu augļi ir gardi un, tos nobaudot, gribas vēl.

Anete Buliņa, 2011. gada absolvente

II

Sveika, mana jaukā skoliņa, kurā tika pavadīti apbrīnojami neizmirstami pieci gadi, kuru šad un tad pietrūkst, jo tie taču bija zelta laiki! Ir pagājuši jau gandrīz 6 gadi, kopš es esmu beigusi šo skoliņu. Atceros, kā pirms sešiem gadiem risinājās mūžīgi garie un ļoti sāpīgie Žetona vakara mēģinājumi – dziedāšana, dzejoļu runāšana un lugas iestudēšana, kur man bija jālēkā, jāspiedz un pat jāuzstājas ar mazu solo dziedājumu, bet es taču dziedāt nepratu un joprojām neprotu! Tas bija tik ļoti daudz

prasīts no manis, bet galu galā visi joprojām atceras, cik lieliski mēs, X izlaidums, nospēlējām šo lugu. Tagad, atceroties visu šo lielo piedzīvojumu, skatos kā uz jauku, mazu idilli, kura vairs neatkārtosies. Burvīgi laiki!

Mazliet pastāstīšu, kas šajos sešos gados manā dzīvē noticis.

Pēc Privātskolas, kā jau lielākā daļa jeb gandrīz visi, aizgāju uz Rīgu mācīties Rīgas Dizaina un Mākslas skolā, kur apguvu visinteresantākās lietas, kādas vien sapņos varēja rādīties. Nekad nebiju domājusi, ka studēšu tur, kur ir nepieciešamas darba drēbes, jo, izrādās, lai tiktu pie skaistiem porcelāna traukiem, tev materiāls vispirms ir jāskalda, tad jāmērcē ūdenī, tad ar urbi šī masa jāapstrādā, līdz beidzot vari veidot skaistos traukus, no kuriem vēlāk brokastu pārslu brokastīs ēst.

Taču nepagāja visi četri mācību gadi, kad jau atrados pilnīgi svešā vidē – aizbraucu mācīties uz Angliju vidusskolu. Īsti pat nezinu, ko teikt par šo laiku, jo esmu ar dalītām jūtām – patīk un nepatīk. Manas mīļās skolotājas mani atceras kā sestklasnieci, kas spurojās daudz kam pretī un teica, ka brauks dzīvot uz ārzemēm, bet toreiz tas tāpat šķita tik nereāli... Atrodoties Anglijā, pirmajā gadā tiešām viss šķita tik neīsts, nepatiess - kā sapnis. Tikai pēc pusgada spēju iedzīvoties un pierast pie turienes izglītības sistēmas ritma, kas ir pilnīgi pretējs latviešu skolu sistēmai. Pat nevaru pateikt, vai labāks vai sliktāks – abējādi, tas būtu kā nu kuram.

Tomēr, esot tur, spēju visvisvisvairāk novērtēt to, ko Latvija man bija devusi. Sevišķi - ko deva man privātskola „Gaismas tilts”. Būtiski neiedziļinoties sīkumos, teikšu tā - pavadītais laiks privātskolā bija pamatīgs rūdījums raksturam un manas personības izveidei. RDMV ieguvu lielu pieredzi mākslas studijās un izturību, mācoties 22 stundas sešas reizes nedēļā. Anglijas skolas pēc tam likās viens liels joks.

Esmu studējusi divās Anglijas skolās – Redingā, Bristolē - un pašlaik Falmutā. Sāku ar grafikas dizainu un gleznošanu, zīmēšanu, žurnālistiku, tad izvēlējos studēt ‘professional photography’, kas bija tīrā tehnikas apgūšana fotogrāfijā, un pašlaik studēju Bakaluru mākslas fotogrāfijā, kur mēs fotografējam skaistas un tikpat nejaukas bildītes, par tām spriežam, apmaināmies idejām, viens otram dodam padomus un kritizējam slavenu fotogrāfu darbus vai viens otra darbu, rakstām garas jo

garas esejas, kur jāpierāda mūsu taisnība. Es brīvprātīgi piedalos foto galerijas izveidē un izstādēs, fotogrāfiju skolas pasākumus un esmu arī “international student representative” skolas padomē.

Vieta, kur pašlaik studēju, ir lieliska ar to vien, ka studentu dzīve te tiek pavadīta pludmalē vai laukos, jo pilsētu mums nav. Es savu pašreizējo pilsētiņu saucu par manu „Anglijas Ķekavu”. Šogad ziema arī pie mums ieilga- piecus mēnešus pēc kārtas katru dienu lija un lija, bet pārējam no janvāra jau peldēties un piknikos devāmies. Tā nu te ir – lieliska daba, bet diemžēl gadās ļoti slikti laika apstākļi.

Šajos gados Anglijā ir iegūta tikpat liela dzīves skola kā esot Latvijā, vienīgi atšķiras mērķi. Esot šeit, esmu izceļojusies viena pati vai ar kādu kopā raibu raibi. Pazīstu Angliju un pašus angļus tik labi, ka dažreiz mani draugi min, ka es labāk par viņiem zinu viņu pašu zemi. Ir visvisādi raibi notikumi gadījušies ar mani, esot Anglijā, tā ka nevar teikt, ka tā ir tikai parasta studiju apmeklēšanas zeme un viss. Allaž pa kādam trakam piedzīvojumam. Viens no tādiem bija, kad nācās pavadīt visu vasaru, braucot apkārt Dienvidanglijai, tāpēc ka neieguvu darbu, bet lepnums neļāva lūgt ģimenei atpakaļbiļeti. Savācu mantas un devos ciemoties pie draugiem, kur palmas okeāna vējā šalca.

Pagājušajā vasarā izlēmu līdzīgi - vienu rītu sakravāju mantas vienā somā, nopirku septembrī biļeti no kaut kurienes uz Rīgu un devos autostopa braucienā uz Dienvidfranciju, kur vēlējos satikt man sen pazīstamu, bet ilgu gadus neredzētu draugu. „Iesprūdu” no augusta līdz septembra vidum, kad jau biju atpakaļ mājās – Latvijā.

Tagad liekas tik jocīgi, domājot par visiem šiem sešiem gadiem kopumā. Ar katru gadu arvien vairāk un vairāk ir bijuši tādi mirkli, kad sajūti - pietrūkst tā laika posma, kas tika pavadīts Ķekavā. Tāpēc, ka tas bija tāds nesaprašanu laiks un arī tagad gribētos atkal tādā būt, jo tur bijī visvairāk pasargāts. Vidusskolā jau pavisam skaidri jāzina tuvākie nākotnes plāni – studijas pirmajā vietā. Tāds neapzināts satraukums, jo tuvojās maģiskie 18, un tad pēc Latvijas standarta – lielā brīvība sākas! Jo tik labi taču ir būt bērnam!

Cik bieži šobrīd mēs, jaunie pieaugušie cilvēki savos 22 -os un vairāk, apspriežam to, ka taču negribas īsti pieaugt, bet jāsāk apzināties tagad, kā uzturēsi sevi pēc studijām. Bet tas 11-15 gadu vecuma posms tiešām ir

tāds viens traks piedzīvojums. Skolotājas, kas mani atminas, daudz ko varētu pastāstīt, kāds es mazs mošķītis, bet arī šad tad labais gariņš skolā biju.

Ko es varētu novēlēt Jums visiem? Pavisam vienkārši – sekot savai sirds balsij un iemācīties uzticēties sev pašam, ieklausīties sevī, mīlēt sevi pašu un cienīt sevi - visvienkāršākā recepte uz mērķi būt laimīgam.

Un, tā kā jūs visi esiet malači angļu valodā, viens lielisks citāts : *"Life is like a mountain and you have only two choices - to climb it up or to fall back."* (Unknown)

Ar vissirsnīgākajiem sveicieniem,

Elīna Priede, X izlaiduma (2005. g.) absolvente

Šad un tad es padalos ar foto un piedzīvojumiem šeit :
<http://theeleina.posterous.com/>

III

Bija septītais maijs, un gaisā bija jūtama pirmo ievu ziedu smarža, kas nepārprotami vēstīja par vasaras straujo tuvošanos. Šajā saulainajā vakarā mēs kopā ar vīru, mūsu puiku un vecmāmiņu devāmies uz Ķekavas kultūras namu, kur tika rīkots privātskolas „Gaismas tilts’97” pasākums par godu Māmiņu dienai.

Skolas direktore Egita savā uzrunā zālē sanākušajām ģimenēm veltīja ļoti mīļus un precīzus vārdus, uzsvērdama mātes būtību viņas neaizstājamībā. Pirmie šajā vakarā uz skatuves tecēja paši jaunākie cālīši, starp kuriem bija arī mana atvasīte. Protams, bija ārkārtīgi saviļņojoši klausīties, kā mana meitiņa kopā ar pārējiem bumbulīšiem skaita jau sen iemīļoto no paaudzes paaudzē nodoto dzejolīti:

„Māmiņ, mīļo māmuķīt’

Nāc un paskaties tu ar -

Dārzā pirmo vijolīti

Uzplaukušu redzēt var”.

Tas, ka mani šajā pasākuma pārņēma jo īpašas izjūtas, ir saistīts ar to, ka pati reiz pirms nieka trīspadsmit gadiem vēl mācījos šīs skolas astotajā klasē, un man par šo laiku ir visgaišākās atmiņas. Jāsaka vien ir, ka laiks skrien vēja spārniem, un, lai arī daudz kas manā dzīvē ir gājis uz priekšu un mainījies, ir lietas, kuras tomēr nemainās. Šajā sakarā vēlos pieminēt tādas pasniedzējas kā Silvija un Egita, kas patiešām nebūt nav mainījušās, viņām piemīt tas pats šarms un stingrība, arī vairāk mīluma.

Būdama klāt vairākos Māmiņu dienas mēģinājumos, jāatzīst, ka man bija patīkami vērot, ar kādu mātišķu gādību un centību visu priekšnesumu sagatavošanā iesaistījās vairums skolas pasniedzēju. Pateicoties šiem pūliņiem, zālē sanākušās ģimenes varēja vērot itin garu uzstāšanās programmu, no kuras mani mīļākie priekšnesumi bija mazās meitenestauriņi, kas dancoja pa skatuvi mūzikas pavadījumā, un klasisko dziesmu izpildījums gan latviešu, gan angļu valodā. Vērojot priekšnesumu, kas acīmredzot bija fragments no skolā notikušās „pop ielas”, atcerējos sevi divpadsmit gadu vecumā, izpildot gan krietni sentimentālāku gabalu par jauno meiteņu šodienas populāro dziesmu.

Pats darbietilpīgākais un vērienīgākais vakara priekšnesums bija vecāko klašu iestudētais „Minhauzena precību” fragments, kurā uz skatuves gozējās dāmas un viņu pavadoni dižciltīgos un elegantos tērpos, un jāatzīst, ka galveno lomu atveidotāji spēja demonstrēt visai labas aktieriskas dotības.

Es biju ļoti patīkami pārsteigta, kad saņēmu no savas meitiņas vairākas skaistas skolā gatavotas dāvanas-gan krelles, gan kartiņu, gan arī īpašā manierē ar tušu apgleznotu zīdu. Tādēļ nobeigumā vēlos sacīt paldies skolai, skolotājiem par to, ka viņi piedomā un iegulda darbu, lai apsveiktu skolēnu māmiņas šādā sirsnīgā veidā. Ar to arī šī skola ir īpaša, šeit ir padomāts, lai visi justos kā viena liela ģimene.

Linda Perija - skolas padomes locekle,

darbojos „Ķekavas Proaktīvā biedrībā” (skolas atbalsta biedrība)